

ENTREVISTA A MAR JIMÉNEZ, periodista

"Ha arribat l'hora de fer política i aplicar el lideratge contra la crisi"

CAÏNISME · "L'oposició espera que el govern central s'ofegui en la crisi però el que s'està ofegant és el país"

A DESTEMPS · "Els experts fa molt que avisen: ara les reformes seran més doloroses"

M. MORENO

AVUI, 6 d'abril del 2010

Ha entrevistat el bo i millor dels experts en economia. Per la seva gravadora hi han passat acadèmics prominents com Josep Oliver, Guillem López-Casasnovas o Xavier Vives; empresaris de prestigi com Salvador Alemany; sindicalistes de primera línia com Joan Coscubiela, i fins i tot polítics d'alt rang com Josep Piqué o el conseller Antoni Castells. La periodista de l'AVUI en publica un recull, que inclou les versions íntegres de les entrevistes, a L'economia a examen. Respostes a una crisi, que es presenta demà a Barcelona. El resultat: un extens manual de receptes lúcides.

- Llegint aquest planter d'experts es pot dir que fa anys que vivim en un país ben dotat de diagnòstics però deficitari en la gestió.

- Recordo haver escoltat Joan Oliver avisant del que passaria al voltant del 2001 o el 2002. Era l'època en què Espanya "anava bé". I es va desapropiar l'ocasió per construir un país molt més fort perquè va faltar el valor per fer les reformes.

- Rato no va fer els deures, però Solbes tampoc...
- Solbes va fer una bona gestió dels comptes, però part de l'èxit li venia pels ingressos d'un cicle exuberant fonamentat en bases poc sanes. L'FMI i l'OCDE ja van avisar que els incentius fiscals a la compra d'habitatge eren un perill però ningú es va atrevir a retirar-los. En canvi, hi va haver una subhasta irresponsable per veure qui rebaixava més els impostos. Era més fàcil que fer pedagogia sobre el destí del que es paga i fer la gent més exigent amb la qualitat dels serveis públics.

- A la covardia cal afegir-hi el caïnisme entre ideologies. No és una actitud precisament constructiva amb el panorama actual.
- Espanya necessita un sistema polític més madur, on la confrontació sigui constructiva. Tots els noms que apareixen al llibre, sense excepció, reclamen un pacte d'Estat. El govern no ha estat prou hàbil. El PP no fa propostes i espera que el govern es podreixi, però mentrestant s'està podrint el país. Potser guanyarà les eleccions, però tindrà un país en fallida.

- Els entrevistats apunten moltes reformes urgents: fiscal, laboral, sanitària, energètica, pensions. ¿És lícit exigir sacrificis a col·lectius que no han generat el problema ni tan sols indirectament?
- Evidentment els responsables de la crisi estan lluny dels quatre milions d'aturats que té Espanya. Però tenim aquests deures pendents. ¿Això passa per elevar l'edat de jubilació als 67? No ho sé. Potser sí que caldria ampliar els anys del còmput per la jubilació. En tot cas el govern no ha de ser presoner dels sindicats ni de la patronal. Si en certs casos s'estableixen copagaments per a determinats nivells de renda, potser algú no ho veurà bé, però si es garanteix la viabilitat del sistema, serà bo.

- El llibre deixa un regust inquietant si es pensa en el futur...
- Tots els experts amb qui he parlat reclamen un gran pacte d'Estat. Però en tot el temps que portem de crisi no hi ha hagut l'esperat acord PSOE-PP. No hi ha l'impuls de l'època dels Pactes de la Moncloa perquè totes les formacions assumeixin part del desgast polític. Per això reclamo ideologia i lideratge. Si l'oposició no posa fil a l'agulla, el govern central hauria de tirar pel dret i parlar amb sindicats i patronal. Si no es fan les reformes, es perdran les eleccions, i si es fan, potser també, però almenys els ciutadans tindran l'indici que hi ha un president capaç d'arremangar-se. Tinc la sensació que l'oposició espera que el govern mori ofegat en la crisi. Però no s'estarà ofegant un govern, sinó un país.